

til Flertallet, er det altsaa under den Forudsætning, at det virkelig er en foreløbig Bestemmelse, her tages, idet man haaber, at der inden de 2 Aars Udløb maa kunne findes en passende Løsning. Vi ere for vort Vedkommende derimod aldeles bestemt imod, at dette Spørgsmaal kommer ind paa de aarlige Finanslove som en Art Kampartikel. Fremdeles er det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler, aldeles bestemt imod, at der skal ske noget Indgrib i Administrationens Frihed; hvis det virkelig skal sættes ind paa Finansloven til videre Debat og skulde kunne bruges som Kompensation for et eller andet, saa vilde Administrationen være meget uheldig stillet. Administrationen maa have fuld Frihed og Indflydelse paa Regeringsbladet, det er noget, der stiller sig ganske klart for Mindretallet, men Mindretallet har ikke kunnet se andet, end at der er en vissal Interesse, som kan tilfredsstilles, uden at man skader Administrationens Frihed og Indflydelse paa Bladet. Man kan maaske have Tilbøjelighed til at sige, at et Blad, som har en saa overordentlig Indtægt som Følge af de officielle Befendtgørelser, at det i Løbet af nogle Aar kan samle sig Millioner, lettere kunde vise Uafhængighedshyster over for Regeringen end et Blad, som betaler en vis Afgift. Naar man citerer Grundlovens § 27, at Kongens Ret til at udstede Privilegier skal vedligeholdes i samme Omfang som hidtil, er det klart, at her staar en Grundlovsbestemmelse, som man ikke uden videre kan komme uden om ved at tage Spørgsmaalet op paa Finansloven, men samtidig maa jeg gøre gældende, at det er en Bestemmelse, som maa behandles med stor Varsomhed. Hvis Grundloven skal vedblive at bestaa uforandret, kan det ikke være Meningen, at disse Forhold ogsaa skulle vedblive at bestaa uforandrede uden Henhyn til Tidens Udvikling. Det er nu omtrent 50 Aar siden Grundloven blev givet, og der kan jo ikke være Tale om, at det Omfang, hvori man under de absolute Konger udstede Privilegier og Bevillinger bogstavelig kan vedligeholdes paa samme Maade, uforandret som for 50 Aar siden. Det forekommer os — ellers vilde Mindretallet ikke have tiltraadt Forslaget, — at Regeringens Stilling er tilbørlig stærkt i Genhold til Grundlovens §

27 til at tage en Diskussion op om den endelige Ordning, som skal ske inden to Aar ere forløbne. I den Tid have vi med Flertallet ment, at 40,000 Kr. er en passende Afgift, en Afgift, som paa ingen Maade kan siges at være for høj i Forhold til den Fordel, Bladet maa have af de officielle Befendtgørelser, og paa den anden Side heller ikke saa ringe, at man af den Grund kan lade være at tage den med. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale mine Meningsfæller, om adskillige end kunne have Betænkeligheder derved, at stemme med Udvalget.

Indenrigsministeren (Hørring): Forinden jeg gaar over til at omtale de foreliggende Vædringsforslag, med Henhyn til hvilke jeg skal sige, at jeg kun skal holde mig til dem, hvorom der ikke er Enighed mellem Finansudvalget og mig, skal jeg tillade mig med et Par Ord at nævne et Forslag, som jeg havde stillet paa Finansloven, men som gik ud ved 2den Behandling, nemlig et Forslag paa § 19 II. A. 2 a. angaaende Landbrugskonsulenter, og som gik ud paa at forhøje det Beløb, der er til Raadighed til Dagpenge og Befordringsudgifter for Konsulenterne. Som det vil erindres, blev dette Beløb udstemt ved 2den Behandling efter Forslag af Finansudvalget, idet man henviste til, at Afgørelsen af dette Spørgsmaal rettelig bør finde Sted ved Behandlingen af det Rigsdagen forelagte Lovforslag om de landøkonomiske Statskonsulenters Lønning. Jeg vil her kun fremhæve, at det, at dette Lovforslag ikke er blevet fremmet siden den Tid — og der er vel heller ikke meget Haab om at saa det fremmet i denne Samling — vil forårsage, at Afgørelsen af dette Spørgsmaal om Forøgelsen af Dagpenge vil være affaaeren for i Aar, og jeg beklager dette saa meget mere, som den Forandring, jeg søgte paa Finansloven, særlig var rettet paa at komme de private Rekvirenter til Hjælp. Det gik ud paa at indføre for de lokale Mejerikonsulenter den Ordning, at disse Konsulenter skulde have Jærnbanekort, saaledes at alle Rekvirenterne kom til at betale samme ringe Bidrag, 2 Kr., som Bederlag for Befordringsudgifter, medens de nu maa betale meget forskilligt, eftersom Konsulenterne skal rejse lang eller kort Vej for at komme til vedkommende